

De sidste måneder i Paris skriver Wagner to tekster, der begge har afkaldet på erotisk kærlighed som tema: 'Die Sarazenin', 'Saracenerinden', og 'Die Bergwerke zu Falun', 'Bjergværket i Falun'. Ingen af dem bliver nogensinde sat i musik. I 'Die Sarazenin' støder vi for første gang hos Wagner på den idé, at afkaldet på erotisk kærlighed er betingelsen for at opnå noget højere og for at udføre en stor opgave. I teksten møder vi herudover en række velkendte temaer: den døde fader, den tunge byrde ved at leve op til ham, elskovsforbuddet, her kombineret med temaerne den elskedes ukendte identitet og incestuøs søskendekærlighed mellem en halvbror og en halvsøster.

Die Sarazenin

Hovedpersonen i dette drama er prins Manfred (1232-1266) søn af kejser Friedrich II. Fra 1258 til sin død var Manfred konge af Sicilien og Syditalien. Den store kejser er nu død, og hans rige er ved at gå i opløsning. Manfred lever som en forkælet playboy ved hoffet i Capua. Han skammer sig over ikke at kunne leve op til sin døde far. Italienerne ved hoffet spotter ham. En aften optræder en mystisk og tilsløret arabisk kvinde, Fatima, med sin sang ved hoffet. Da Manfred spørger hende, hvem hun er, er alt hvad hun siger, at hun er sendt af hans far: 'Der grosse Kaiser Friedrich, / dein Vater sendet mich!' Hun synger nu om den store kejser. Sangen opflammer Manfred. Han beslutter sig for at smide sine italienske plageånder på porten.

De italienske hoffolk samler nu tropper. Manfred tvinges til at flygte med en lille gruppe tilhængere. I en øde bjergegn viser Fatima sig atter for ham, denne gang uden sit slør. Hun siger ham, hvorledes han kan besejre sine fjender. Manfred gribes af kærlighed til hende, men hun afviser ham:

'Tilbage! Manfred! Du må mig aldrig favne! ... Jeg er din lykke, så længe jeg undviger dig; men gru og afsky over dig, hvis du mig favner -. Manfred bliv konge!'

Det er ord, der ekkoes så sent i Wagners produktion som i sidste akt af 'Siegfried', da Brünnhilde synger:

'Ewig war ich, ...	'Evig var jeg, ...
doch ewig zu deinem Heil! – ...	men evig kun dig til gavn! ...
Lass, ach lass,	Vig, ak vig,
lasse von mir!	undvig du mig!
Nahe mir nicht	Kom mig ej nær
mit der wütenden Nähe! ...	med din stormende nærhed! ...
zertrümmre die Traute dir nicht! – ...	Se ikke din trofaste knust! – ...
Ewig licht	Evigt klar
lachst du selig dann	skal du kærligt le
aus mir dir entgegen,	fra mig mod dig selv da,
froh und heiter ein Held! –'	glad og munter: en helt! –'

Konge i det ene tilfælde, helt i det andet: Der er en højere mission, der venter på Manfred og Siegfried. En højere mission, der tilsyneladende kun vil kunne gennemføres, hvis den erotiske kærlighed undviges. I modsætning til Siegfried accepterer Manfred fortvivlet. Det lykkes ham at slå sine fjender, men ved hans kroningsceremoni myrdes Fatima. Hun dør for hans fødder, idet hun lige når at fremhviske, at også hun er barn af kejser Friedrich. Hun var Manfreds halvsøster.

Manfred belønnes altså med kongekronen for sit afkald på fysisk kærlighed. Således kan han omsider leve op til sin store fader og begynde at genoprette hans rige. (Ligeledes må Wagner på ét eller andet plan have forestillet sig, at Siegfried for at fuldføre sin mission (hvad den så end var: befrielse af nibelungerne og tilbagegivelse af ringen til rhindøtrene?) skulle have afstået fra Brünnhilde. Men Siegfrieds tragiske skæbne skyldes – i hvert fald på det umiddelbare handlingsplan i 'Ringene' – hans og Brünnhildes besiddelse af ringen, som den onde Hagen efterstræber, ikke det forhold at han, Wotans barnebarn, har oplevet den fysiske elskov med Wotans datter, Brünnhilde).